

A Fővárosi Ítéltábla a dr.ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve) I. r. és II.rendű felperes neve (.) II. r. felperesnek, a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (.) I. r. és () II. r. alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. december 2-án meghozott 25.G.40.802/2015/34. számú ítélete ellen az I. r. felperes 35., az I. r. alperes 37. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán a 2017. január 25-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. r. alperes jogi képviselőjének 50.000 (ötvenezer) forint + áfa perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint I. r. alperes 2011. szeptember 12. napjától, az alapításától 2014. október 6. napjáig vezérigazgatója, II. r. alperes pedig cégvezetője volt a rendezvényszervezéssel foglalkozó MSC Zrt.-nek (továbbiakban: társaság). E társaság 2012. augusztus 28. napján, és 2012. szeptember 4-én a tevékenységéhez kapcsolódó munkakör betöltésére munkaszerződéseket kötött felperesekkel, és további perben nem álló személyekkel. I. r. alperes a munkavállalói jelentős részének munkaviszonyát 2012 októberében felmondta. A társaság 2012. augusztus végén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. A társaság egyszerűsített éves beszámolója egyetlen alkalommal sem került közzétételre és letétbe helyezésre.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2013. augusztus 30-án jogerőre emelkedett 25.M.4717//2012/4. számú bírósági meghagyással kötelezte a társaságot, hogy a felpereseknek, és további 6, perben nem álló személynek fizessen meg 15 napon belül összesen 5.796.048 forintot és járulékait elmaradt munkabér, versenytilalmi kikötés és költségtérítés címén.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. július 31. napján jogerőre emelkedett végzésével rendelte el a társaság felszámolását, melynek közzétételére 2014. október 6-án került sor.

A kijelölt felszámoló a 2014. október 13-án kelt levelével értesítette alpereseket a felszámolóval való kapcsolatfelvételi kötelezettségükről, az alperesek azonban annak ellenére, hogy az erről szóló értesítést átvették, tevékenységzáró mérleget, leltárt, iratanyagot a felszámolónak nem adtak át, és a felszámoló felé a társaság vagyonával sem számoltak el.

A társaság felszámolási eljárásába a hitelezők - köztük a felperesek - a felszámoló 2015. június 19. napján írt tájékoztatása szerint összesen 27.768.157 forint hitelezői igényt jelentettek be.

A felperesek véglegesített keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperesek, mint a társaság volt vezető tisztségviselői, a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői tisztségviselői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a hitelezők követeléseinek kielégítését 27.768.157 forint összegben megghiúsították. Az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását kérték, továbbá az alperesek kötelezését 27.768.157 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására oly módon, hogy azt a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának letéti számlájára fizessék meg. Előadták, hogy az alperesek nem tett eleget az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdésének a-d) pontjaiban foglalt kötelezettségeiknek, a felszámoló által kért iratanyagot nem adták át, a cég vagyonnal nem számoltak el, ezért a hitelezői érdekek sérelme a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján vélelmezett. Alperesek e magatartásukkal a hitelezői igények kielégítését megghiúsították, a kielégíteni megghiúsított hitelezői követelések mértéke tekintetében kifejtették, hogy a társaság felszámolási eljárásába a hitelezők - köztük a felperesek - mindösszesen 27.768.157 forint hitelezői igényt jelentettek be, így az alpereseket ezen összeg erejéig terheli felelősség a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjaként 2011. augusztus végét jelölték meg, arra hivatkozással, hogy a társaság 2011. augusztus hó végén és szeptember elején kötött munkaszerződéseket a munkavállalóival, amelyek alapján jelentős munkabér fizetési kötelezettsége keletkezett. Azonban a társaság rendezvényeket nem szervezett, nem kezdett olyan tevékenységbe, amelyből a munkabér megfizetésének kötelezettségét teljesíteni tudta volna. Állították, hogy II. r. alperes cégvezetőként a társaság döntésének meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Előadták azt is, hogy a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága I. r. alperest a WH Kft. kényszertörlési eljárását követő hivatalbóli törlése miatt 2013. november 16. napjától 2016. november 16. napjáig, míg a DSS Kft. kényszertörlést követő hivatalbóli törlése miatt 2014. október 19. napjától 2019. október 19. napjáig eltiltotta a vezető tisztségviselői feladatok ellátásától, amely körülmény szintén azt támasztja alá, hogy I. r. alperes a gazdasági életben felróhatóan járt el.

Alperesek a felperes keresetének elutasítását kérték.

Álláspontjuk szerint felperesek nem jelölték meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját, és nem bizonyították a Cstv. 33/A. §-ban írt törvényi tényállási elemek megvalósulását. Arra is hivatkoztak, hogy az adós cégnek a felperes által állított vagyonsökkenést elérő vagyona nem volt, II. r. alperes a társaság tevékenységében semmilyen formában nem vett részt, a társaság döntéseire befolyással nem bírt. II. r. alperes utalt arra, hogy veszélyeztetett terheisége miatt 2012. február 1. napjától keresőképtelen állományba került 2012. május 25. napjáig, majd 2013. február 6. napjától napi 8 órás munkaidőben a korábbi munkahelyén volt alkalmazott. I. r. alperes állította, hogy egyedül irányította a társaságot, előadása szerint a felperesek 1 hónapig 2012. szeptemberétől-októberéig álltak a társaság alkalmazásában. A szeptember hóra esedékes fizetésüket valóban nem kapták meg, mivel a társaságnak likviditási nehézségei támadtak. I. r. alperes hivatkozása szerint erőfeszítéseket tett a társaság működőképességének fenntartására, amely nem járt eredménnyel, a társaság tényleges gazdasági tevékenységet a felszámolásának elrendeléséig, és azt követően sem végzett. Előadta azt is, hogy az I. r. felperes által bejelentett és nyilvántartásba vett 10 millió forintot meghaladó hitelezői igény nem alapos, tekintettel arra, hogy az I. r. felperes is 1 hónap után kapta meg a felmondását.

A törvényszék a felperes keresetét részben találta alaposnak. Ennek megfelelően megállapította, hogy az I. r. alperes a MSC Zrt. „f.a.” fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a hitelezők kielégítését 27.768.157 forint összegben megghiúsította, ennek következtében ugyanezen összeg erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a MSC Zrt. „f.a.” felszámolási eljárása során ki nem elégített hitelezői követelésekért. Kötelezte továbbá I. r. alperest 15 napon belül 27.768.157 forint vagyoni biztosíték Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál történő letétbe helyezésére. Ezt meghaladóan a felperesi keresetet elutasította. Kötelezte továbbá I. r. alperest, hogy fizessen meg az I. és II. r. felpereseknek 15 napon belül személyeként 168.000 forint perköltséget.

A határozata jogi indokolásában idézte a gazdasági társaságokról szól 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3), valamint 32. § (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a társaság felszámolására irányadó Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban foglaltakat, és a Cstv. 33/A. § (1), (2), (3) bekezdését, továbbá a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 2011. december 31. napjáig hatályos 153. § (1) bekezdésében foglaltakat. A Pp. 164. § (1) bekezdésére utalással leszögezte, hogy a felpereseket terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének, és annak bizonyítása, hogy az alperesek hitelezői érdekeket sértő módon jártak el, amely miatt a hitelezők kielégítése a felperesek által megjelölt összegben megghiúsult. A felpereseknek kellett bizonyítania azt is, hogy a II. r. alperes a társaság döntésének meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet körében kifejtette, hogy a társaság 2012. augusztus végén és szeptember elején úgy kötött jelentős fizetési kötelezettséget keletkeztető munkaszerződéseket a munkavállalóival, hogy tényleges gazdasági tevékenységet nem végzett. A gazdasági és jövedelemszerző tevékenység folytatásának hiányában, a likviditási nehézségek tudatában az I. r. alperes a társaság vezető tisztségviselőjeként már 2011 augusztusának végén a munkaszerződések megkötésekor előre látta, vagy ésszerűen előre kellett látnia azt, hogy a társaság nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a munkabér fizetési kötelezettségeit, azaz a társaság 2011 augusztusának végén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Társasági vagyoni hiányában a felperesek azt is bizonyították, hogy a hitelezői igények kielégítése a keresetben megjelölt összeggel, amely megegyezik a felszámoló tájékoztatása szerint nyilvántartásba vett hitelezői igényekkel, megghiúsult. Megállapította a törvényszék, hogy az I. r. alperes vonatkozásában vélelmezni kellett a hitelezői érdekek sérelméről is a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján, mivel a társaság egyetlen alkalommal sem tett eleget az Sztv. 153. § (1) bekezdés szerinti éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, továbbá nem eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat-és vagyontáradási és tájékoztatási kötelezettségének sem. A törvényszék utalt a vélelem törvényalkotói céljára is, miszerint a bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőkre telepítésével annak a jogellenes magatartásnak a szankcionálása volt a cél, amelyek miatt a felelősségüket megalapozó, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, esetleg iratok, adatok hiányában lehetetlenné válik. A vélelem az elsőfokú törvényszék álláspontja szerint azt jelenti, ha a felperes bizonyította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, és a hitelezők kielégítésének megghiúsulását, akkor ez utóbbit a vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben állónak kell tekinteni. A törvényszék szerint felperesek bizonyították a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, a hitelezők kielégítésének megghiúsulását, melyet az I. r. alperes vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával okozati összefüggésben állónak kell tekinteni. A törvényszék álláspontja szerint az I. r. alperes akkor menthette volna ki magát a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése alapján a felelőssége alól, ha bizonyítja, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, továbbá minden intézkedést megtett a társaság legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében. I. r. alperes kimentést eredményező tényállítást nem tett, arra bizonyítékot nem szolgáltatott, és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. A tárgyaláson személyes megjelenési kötelezettsége

ellenére nem jelent meg, a társaság vagyoni helyzetéről, azon belül likvid vagyonáról a bíróság felhívásra ellenére nem nyilatkozott. A védekezése körében előadottak a felelőssége kimentésére - azon túl, hogy azok valóságtartalmát sem bizonyította - alkalmatlanok, tekintettel arra, hogy a jogvita elbírálása szempontjából annak nem volt jelentősége, hogy a felperesek milyen, az I. r. alperes által felróhatóan vélt magatartást tanúsítottak, hanem annak volt jelentősége, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megtett-e minden, fentebb hivatkozott szükséges intézkedést. I. r. alperes értékelhető előadást nem tett, és eredménytelenül hivatkozott arra is, hogy a társaság gazdasági tevékenysége hiányáért nem tehető felelőssé, tekintettel arra, hogy a perben az sem vizsgálendő, hogy mi okozta a társaság felszámolási eljárásának az elrendelését, azaz a fizetéseképtelenségét. A jogvitának nem volt tárgya az sem, hogy az I. r. felperes hitelezői igénye megalapozott-e, melyre tekintettel az I. r. alperes eredménytelenül hivatkozott a mentesülés körében az I. r. felperes hitelezői igénye esetleges megalapozatlanságára is. A fentiek alapján a törvényszék rögzítette, hogy az I. r. alperes nem tudta a törvényi vélelemmel szemben bizonyítani, hogy a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján járt el az ügyvezetése során, és azt sem, hogy a hitelezők kielégítésének megghiúsulása nem az ő magatartásával áll okozati összefüggésben. Mindezek alapján a törvényszék megállapította az I. r. alperes felelősségét a felperesek által megjelölt mértékű hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásáért, míg a II. r. alperessel szembeni keresetet elutasította. A Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján kötelezte I. r. alperest a felperesek keresetében megjelölt összegű vagyoni biztosíték nyújtására. A II. r. alperessel szembeni kereset vonatkozásában a törvényszék rögzítette, hogy a Gt. 32. § (3) bekezdése - amelynek értelmében a Gt. 30. § (3) bekezdését a cégvezetőkre is megfelelően alkalmazni kell - csak 2012. március 1. napjától hatályos, a II. r. alperes felelősségének megállapítása körében tehát nem alkalmazandó, mivel a II. r. alperes 2012. március 1. napját megelőzően lett cégvezető. A felperesek a II. r. alperes felelősségének megállapítását a II. r. alperes árnyékvezetői szerepére tekintettel kérték, azonban nem bizonyították azt, hogy a II. r. alperes a társaság döntéseinek meghozatalát ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. A felperesek az erre irányuló bizonyítási indítványukat a per utolsó tárgyalásán nem tartották fenn, és az e körben tett azon felperesi előadás, hogy a társaság Budapest II. és III. kerületi Bíróságra benyújtott feljelentésében a II. r. alperes nem vitatta azt, hogy a társaság irányításában részt vett, önmagában - egyéb bizonyíték hiányában - alkalmatlan az árnyékvezetői minőség alátámasztására. A hivatkozott feljelentésben a II. r. alperes nem is állította azt, hogy a társaság irányításában ténylegesen részt vett, így önmagában abból, hogy annak tényét nem vitatta, még nem vonható le a társaság irányításában betöltött meghatározó szerepére következtetés. Mindezek alapján a törvényszék úgy ítélte meg, hogy a felperesek nem bizonyították a II. r. alperes árnyékvezetői minőségét, ezért a II. r. alperessel szembeni keresetet elutasította. A törvényszék álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján a jogvita eldönthető volt, ezért mellőzte a felperesek Nemzeti Adó-és Vámhivatal megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítványát a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bizonyítását érintően, és a mellőzte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyó 1499-3.VHM.135/2013. számú végrehajtási eljárás iratainak beszerzésére irányuló bizonyítási indítványt is, mivel úgy ítélte meg, hogy a jogvita elbírálása szempontjából mindezek relevanciával nem bírnak. Mint ahogy az sem, hogy a felperesek munkaviszonya megfelelően be volt-e jelentve az illetékes hatóságokhoz. Így elutasította a felperesek erre irányuló, felszámoló megkeresését érintő bizonyítási indítványát is. A pereszes I. r. alperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pernyertes felperesek perköltségének megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján számított 150.000 forint ügyvédi munkadíj alapján személyenként 168.000 forint összegben állapította meg. A II. r. alperes tekintetében a perköltségben való határozathozatalt a Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében mellőzte.

Az ítélet ellen az I. r. felperes és I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, I. r. alperes fellebbezését a

Fővárosi Ítéltábla a 12.Gf.40.101/2016/6. számú végzésével a Pp. 240. § (1) bekezdésére, a Pp. 237. §-ára utalással hivatalból elutasította, mivel I. r. alperes az ítéltábla 2. sorszámú végzésében foglalt, a Pp. 73/A. § (1) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel tett hiánypótlási felhívásban foglaltaknak nem tett eleget.

Az I. r. felperes fellebbezésében az ítélet II. r. alperessel szembeni keresetet elutasító részének megváltoztatását, és a II. r. alperes kereset szerinti marasztalását, valamint az első-és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Ennek hiányában II. r. alperes tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Felperesi álláspont szerint a II. r. alperes árnyékvezetői minősége megállapítható, mert személyes meghallgatására a II. r. alperes ismételten nem jelent meg, igazolási kérelmet nem terjesztett elő, mely tény az elsőfokú bíróságnak a II. r. alperes terhére kellett volna értékelnie. Felperesi érvelés szerint egy cégvezetőről vélelmezhető, hogy a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Mivel II. r. alperes az I. r. alperes élettársa, úgy nyilván rálátása kellett, hogy legyen a cég működésére, és befolyásolta is a társaság működését. Ezért pusztán cégvezetői minőségére tekintettel is megállapítható a felelőssége. Hangoztatta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen idézte a Gt. 32. § (3) bekezdését, melynek értelmében a cég vezetőire is alkalmazni kell a Gt. 30. § (3) bekezdését. A Gt. 30. § (3) bekezdése rögzíti a hitelezők érdekeinek elsődlegességét is, és visszaüt a Cstv. 33/A. §-ára, amely a felelősséget megalapozza. A törvényszék a törvény időbeli hatályát tévesen állapította meg, ugyanis felperesi álláspont szerint a Gt. 32. § (3) bekezdése nem csak akkor alkalmazható, ha a cégvezető kinevezése a törvény hatályba lépése előtt történt. Jelen esetben megállapítható, hogy a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet kialakulása és az alperesek ezzel kapcsolatos felróható magatartása is a Gt. 32. § (3) bekezdése hatályba lépését követően történt. A Gt. módosító törvénye a 32. § (3) bekezdése vonatkozásában nem tartalmaz olyan átmeneti, vagy hatályba léptető rendelkezést, amely a kérdés vonatkozásában perdöntő lenne. Így a Jat. 15. § (1a) jogszabályi rendelkezés alkalmazandó, amelynek alapján a jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatályba lépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra kell alkalmazni. Felperesi álláspont szerint jelen esetben alkalmazni kell a szabályt a jelen perben is, annak ellenére, hogy a II. r. alperes a cégvezetői tisztségét még a Gt. 32. § (3) bekezdésének ismerete hiányában vállalta. Amennyiben azt ilyen feltétellel már nem kívánta volna betölteni, akkor idejében lemondhatott volna a tisztségéről. Felperesi álláspont szerint II. r. alperesre is vonatkoztatható tehát a Cstv. 33/A. §, és az abban foglalt vélelem is, amelynek alapján felperesek megfelelően eleget tettek a bizonyítási kötelezettségüknek, míg alperesek azt kimenteni nem tudták.

II. r. alperes az I. r. felperes fellebbezésére tett ellenkérelmében - a felelőssége megállapíthatóságának elutasítása tekintetében - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, a per egészének folyamatában következetesen állította, hogy nem volt befolyása a társaság működésére, és ezt I. r. alperes nyilatkozatai is minden tekintetben megerősítették. Az elsőfokú eljárás során a felperes semmilyen tényadattal nem bizonyította, hogy II. r. alperesnek meghatározó befolyása lett volna a társaság működésére. A hatályos magyar joganyagban sincs olyan vélelem, amely a cégvezetőknek a társaság döntéseire vonatkozó befolyását állapítaná meg, sőt, a jogszabály a cégvezetőnek a társaság vezető tisztségviselőjéhez képest sokkal szűkebb és korlátozottabb feladat-és hatáskört állapít meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Gt. 32. § (3) bekezdése alapján irányadó 30. § (3) bekezdését azokra a cégvezetőkre kell alkalmazni, akik cégvezetői pozíciója 2012. március 1. napját követően jött létre. A cégvezetői jogviszony II. r. alperes esetén 2011. szeptember 12. napján jött létre, azaz a

cégvezető II. r. alperes felelősségére az ezen a napon hatályos jogszabályi rendelkezések alkalmazhatók.

Az I. r. felperes fellebbezése nem alapos.

A törvényszék a jogvita elbírálása irányadó tényállást helyesen állapította meg, és érdemét tekintve egyetértett az ítéletábról az abból levont - a II. r. alperessel szemben támasztott keresetet elutasító - jogkövetkeztetésével is.

Mivel a másodfokú bíróság az I. r. alperes fellebbezését a 12.Gf.40.101/2016/6. számú, 2016. április 14-én meghozott és 2016. október 25-én napján jogerőre emelkedett végzésével hivatalból elutasította, ezért az elsőfokú ítéletnek az I. r. alperes felelősségének a megállapítását érintő rendelkezése jogerőre emelkedett.

Az I. r. felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok helyes, összességében történő, a Pp. 206. §-ban foglaltaknak megfelelő értékelésével utasította-e el a törvényszék a felperes II. r. alperessel szemben támasztott keresetét.

A rendelkezésre álló peradatok szerint II. r. alperes a vezető állású munkavállalói tisztségére szóló megbízást 2011. szeptember 12-től kezdődő határozatlan időtartamra elfogadta, és ugyanezen időponttól kezdődően jogviszonyának kezdete a képviselőre jogosultak adatai között feltüntetésre került a cégjegyzékben. Az is megállapítható, hogy II. r. alperes a MSC Zrt. vezető állású munkavállalója volt, és nem vezető tisztségviselőként tevékenykedett.

A II. r. alperes cégvezetői megbízatásának elvállalásakor 2011. szeptember 12-én hatályos, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 32. §-a rendelkezett a cégvezető státuszáról, ennek (1) bekezdése szerint, ha ezt a társasági szerződés nem zárja ki, a társaság legfőbb szerve a vezető tisztségviselő tevékenységének segítése érdekében egy vagy több cégvezető kinevezéséről határozhat. A cégvezető olyan munkavállaló, aki a vezető tisztségviselő rendelkezései alapján irányítja a társaság folyamatos működését. A cégvezető feladatkörében a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján köteles eljárni. A cégvezető tevékenysége nem érinti a vezető tisztségviselő társasággal szembeni, a Gt. 30. §-a szerinti felelősségét. A 32. § (3) bekezdése arról is rendelkezett, hogy a cégvezetőre a 23. §-ban, a 25. §-ban, és a 27. §-ban foglalt előírásokat megfelelően alkalmazni kell.

A jogalkotó e jogszabályi rendelkezéssel a vezető tisztségviselő munkájának segítségét célozta. A fenti jogszabályi rendelkezésből kitűnően a cégvezető munkaviszonyban látja el a feladatait, és mint munkavállaló a társaság folyamatos működését a vezető tisztségviselő rendelkezései alapján irányítja. A munkavállaló azáltal válik cégvezetővé, hogy a gazdasági társaság legfőbb szerve képviselői jogosultsággal ruházza fel. A cégvezető feladatait önállóan látja el, az idézett jogszabályi rendelkezésben foglaltakból kitűnően azonban cselekvéseinek vezérfonalát a vezető tisztségviselő utasításai jelentik. A vezető tisztségviselő státuszától és hatáskörétől a cégvezetői feladat és hatáskör elkülönül, a jogszabály ennek ellenére a cégvezetőkre is alkalmazni rendeli a vezető tisztségviselővel kapcsolatos kizáró és összeférhetlenségi okokat. Az ilyen munkavállaló jogállását a szerint kell meghatározni, hogy a munkája milyen hatást gyakorol a cég eredményességére. Mindez nem érvényesül abban az esetben, ha telephelyenként, illetve fióktelepenként jelölnek ki cégvezetőket, mivel ezek a munkavállalók a munkáltató egészére nem bírnak döntő befolyással, önállóságuk, autonómiájuk is csak az adott szervezeti egységre

vonatkoztatható.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy jelen ügyben a Gt. 32. § (3) bekezdése, amely a Gt. 30. § (3) bekezdését a cégvezetőkre is megfelelően alkalmazni rendeli, a II. r. alperes felelősségének megállapítása tekintetében nem alkalmazható. A II. r. alperes cégvezetői megbízatásának kezdő időpontjában valóban nem volt még hatályban az a Gt. 32. § (3) bekezdése szerinti rendelkezés, amely a cégvezetőre is alkalmazni rendelte a Gt. 30. § (3) bekezdésében foglalt, a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét. A Gt. hivatkozott, 2012. március 1-től hatályos 32. § (3) bekezdését a 2011. évi CXCVII. törvény 80. §-a iktatta be a törvénybe. Következtes azonban a bírói gyakorlat abban, hogy a felelősségi szabályokat az azt megalapozó magatartás időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések szerint kell elbírálni. Jelen ügyben pedig - ahogy erre a felperes is helyesen utalt a fellebbezésében - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulása és az alperesek ennek során tanúsított felróható magatartása is a Gt. 32. § (3) bekezdése módosításának a hatályba lépését követő időszakra esik. E jogszabályi rendelkezés alkalmazhatósága ellenére azonban az ítéletábra mégsem látta megállapíthatónak a II. r. alperes felelősségét az alábbiakban kifejtettekre figyelemmel.

Felperesek a II. r. alperes felelősségének megállapítását a II. r. alperes árnyékvezetői szerepére tekintettel kérték. A törvényszék másodfokú bíróság által is elfogadott álláspontja az volt, miszerint a felperesek részéről nem nyert bizonyítást, hogy a II. r. alperes a társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt volna. II. r. alperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett érdemi ellenkérelmében a felperesi előadást cáfolva azt hangsúlyozta, hogy a MSC Zrt. tevékenységében semmilyen módon és formában nem vett részt, a cég döntéseire tényleges befolyása nem volt. Arra is utalt, hogy a MSC Zrt. megalapítása idején másik gazdasági társaságnál állt főállású munkaviszonyban. Hangoztatta, hogy veszélyeztetett terhessége miatt 2012. február 1. napjától keresőképtelen volt, táppénzes állományba került, 2012. május 25-napjáig gyermeke megszületéséig, majd 2013. február 6. napjától ismét napi 8 órás munkaidőben dolgozott a korábbi munkahelyén. I. r. alperes érdemi ellenkérelmében a II. r. alperes által előadottak megerősítéseként elismerte, hogy a MSC Zrt. társaságot a létrehozását követően egyedül irányította. II. r. alperessel egyező kijelentést tett arról is, hogy II. r. alperes másik gazdasági társaságnál állt főállású munkaviszonyban, majd később veszélyeztetett terhessége okán betegállományba került, és a gyermeke megszületését követően „GYED” gondozásban részesült.

Felperesek az alperesek érdemi ellenkérelmeiben foglaltakat nem vitatták, a II. r. alperes cégirányításában való részvételét a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság előtt 11.B.1508/2012. számú ügy iratai alapján látták bizonyítottnak. Ezen eljárás adatai szerint megállapítható, hogy alperesek a jelen perben nem álló személy ellen azért tettek feljelentést, mert ő azt állította, hogy az adós cégen keresztül alperesek „vezettek meg” sok munkavállalót. Felperesek álláspontja szerint mivel II. r. alperes ezen eljárásban nem vitatta, hogy a cég irányításában részt vett, ezért ez tényként elfogadható. Indítványozták a teljes büntető peranyag beszerzését, mely bizonyítási indítványukat a per utolsó tárgyalásán már nem tartották fenn. Ezt a felperesek által szolgáltatott bizonyítékot azonban a törvényszék helyesen - a per egyéb adatait értékelve - nem látta elegendőnek az árnyékvezetői minőség alátámasztására, azzal együtt sem, hogy II. r. alperes az elsőfokú eljárásban kitűzött tárgyaláson nem jelent meg, ami miatt a személyes meghallgatására nem volt lehetőség. Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság e bizonyíték értékelése során tett azzal a megállapításával, miszerint önmagában abból, hogy II. r. alperes a hivatkozott büntetőeljárásban nem vitatta a társaság irányításában való tényleges részvételét, nem vonható a társaság irányításában betöltött, a felperesek részéről állított meghatározó szerepére következtetés. Különös figyelemmel arra is, hogy II. r. alperes már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének

időpontját megelőzően táppénzes állományba került, a társaságnál munkát nem végzett.

Mivel az I. r. felperes nem szolgáltatott további, a II. r. alperes felelősségének megállapítása alapjául szolgáló bizonyítékot arra nézve, hogy II. r. alperes a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, ezért az ítélet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a felperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel tett kiegészítéssel - helybenhagyta.

Az I. r. felperes II. r. alperes felelősségének megállapítására irányuló fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá II. r. alperes jogi képviselőjével felmerült költségeit, melynek mértékét az ítélet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján, hivatalból, mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2017. január 25.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző